

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji nr 280/2004/WE, w związku z decyzją nr 166/2005/WE państwa członkowskie są zobowiązane przekazać Komisji, do dnia 15 marca 2005 r., a następnie co dwa lata informacje dotyczące środków krajowych, które ograniczają i/albo redukują emisje gazów cieplarnianych i wykonania Protokołu z Kioto.

Tymczasem do chwili wniesienia niniejszej skargi informacje na temat wspomnianych środków nie zostały przekazane przez stronę skarżącą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 49, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 55, s. 57.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 10 września 2008 r. — Emanuela Sbarigia przeciwko Azienda USL RM/A, Comune di Roma, Assiprofar — Associazione Sindacale Proprietari Farmacia, e Ordine dei Farmacisti della Provincia di Roma

(Sprawa C-393/08)

(2008/C 285/46)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emanuela Sbarigia

Strona pozwana: Azienda USL RM/A, Comune di Roma, Assiprofar — Associazione Sindacale Proprietari Farmacia e Ordine dei Farmacisti della Provincia di Roma

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne ze wspólnotowymi zasadami ochrony wolnej konkurencji i swobody przepływu usług, o których mowa między innymi w art. 49, 81, 82, 83, 84, 85 i 86 traktatu WE, objęcie aptek opisanymi powyżej zakazami, uniemożliwiającymi im rezygnację z urlopu i pozostanie czynnymi także w wymiarze przekraczającym obecnie dozwolony w wyżej cytowanych przepisach ustawy regionu Lazio [legge regionale] nr 26/2002 maksymalny wymiar godzin otwarcia oraz bezwzględne poddanie ich, na mocy art. 10 ust. 2 tej ustawy, celem uzyskania w gminie Rzym odstępstwa od powyższych zakazów, uprzedniej dyskrecjonalnej opinii organu administracji (wydawanej w porozumieniu z podmiotami i organizacjami wymienionymi w tym przepisie) w przedmiocie szczególnego charakteru obszaru

na terenie gminy, na którym znajdują się apteki wnoszące o odstępstwo?

- 2) Czy jest zgodne z art. 152 i 153 traktatu WE objęcie świadczenia publicznych usług farmaceutycznych, choćby nawet skierowane na ochronę zdrowia ludzi, wymogami takimi jak te wprowadzone na mocy ustawy regionalnej nr 26/2002, ograniczającymi bądź wykluczającymi możliwość poszerzenia godzin otwarcia poszczególnych punktów farmaceutycznych w wymiarze dziennym, tygodniowym i rocznym?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba) wydanego w dniu 25 czerwca 2008 r. w sprawie T-36/07 Zipcar, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 12 września 2008 r. przez Zipcar Inc.

(Sprawa C-394/08 P)

(2008/C 285/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Zipcar, Inc. przedstawiciele: M. Elmslie, solicitor, N. Saunders, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Canary Islands Car SL

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 25 czerwca 2008 r. w sprawie T-36/07;
- odesłanie wniosku o rejestrację do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) celem prowadzenia postępowania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z niniejszym postępowaniem odwoławczym jak i postępowaniem przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok winien być uchylony z następujących powodów:

- 1) nieprawidłowe rozszerzenie faktycznego i prawnego zakresu kontroli zgodności z prawem decyzji będącej przedmiotem odwołania. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji zmienił w swoim wyroku przedmiot sporu przed Izbą Odwoławczą OHIM i uwzględnił okoliczności faktyczne i kwestie, które rozszerzyły faktyczne i prawne ramy sporu przed OHIM.

2) Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94 ⁽¹⁾. Sąd Pierwszej Instancji uznał w istocie, że właściwy krąg odbiorców winien składać się jedynie z odbiorców hiszpańskojęzycznych „nawet jeśli przyjęte jest, że w niektórych regionach Hiszpanii, takich jak Wyspy Kanaryjskie, język angielski jest językiem powszechnie używanym, czy też że niektórzy hiszpańscy konsumenci posiadają znajomość tego języka”. Taki wniosek stanowi naruszenia prawa, gdyż z tego orzeczenia wynika, że przy dokonywaniu w danym przypadku oceny możliwości i zdolności językowych przeciętnego konsumenta jedyną kwestią, jaką należy ustalić jest kwestia głównego bądź przeważającego języka w państwie członkowskim, w którym chronione są prawa do wcześniejszego znaku towarowego, bez uwzględnienia innych okoliczności faktycznych właściwych do określenia charakteru danego konsumenta.

3) Inne naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia. Określając trzy kategorie podobieństwa między towarami i usługami objętymi zgłoszeniem a towarami i usługami, jakie miałyby być objęte wcześniej chronionym prawem, mianowicie jako towary i usługi „częściowo identyczne”, „częściowo bardzo podobne” oraz „częściowo nieróżniące się od siebie w sposób znaczący” Sąd naruszył prawo nie uwzględniając wpływu tych trzech kategorii na jego ocenę istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 września 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-400/08)

(2008/C 285/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i R. Vidal Puig, pełnomocnicy, wspomagani przez C. Fernández Vicién i I. Moreno-Tapię Rivas, abogadas)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając ograniczenia w tworzeniu obiektów handlowych, wynikające z ustawy 7/1996 o

handlu detalicznym i przepisów Comunidad Autónoma de Cataluña [regionu autonomicznego Katalonii] dotyczących tej samej kwestii (ustawa 18/2005 o placówkach handlowych; dekret 378/2006 w sprawie przepisów wykonawczych do ustawy 18/2005 i dekret 379/2006 w sprawie zatwierdzenia nowego miejscowego sektorowego planu placówek handlowych), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 43 WE.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

omawiane hiszpańskie i katalońskie przepisy (ustawa 7/1996, katalońska ustawa 18/2005, katalońskie dekrety 378/2006 y 379/2006) wymagają, by każdy podmiot gospodarczy pragnący otworzyć lub rozbudować duże centrum handlowe, zmienić zakres jego działalności, przenieść je lub przekazać, uzyskała, poza przewidzianym przepisami zezwoleniem miejskim na rozpoczęcie działalności gospodarczej, mającym na celu sprawdzenie zgodności placówki z obowiązującymi przepisami urbanistycznymi, zezwolenie Generalidad [rządu regionalnego]. Wydawanie zezwoleń zależy od szeregu elementów ocennych, między innymi tego, czy przedsięwzięcie odpowiada miejscowemu sektorowemu planowi placówek handlowych, tak, że nie można wydać zezwolenia dla jakiegokolwiek placówki, która nie spełnia wszystkich określonych w tym planie ustaleń, od umiejscowienia przedsięwzięcia w obszarze zwartej tkanki miejskiej oraz od stopnia nasycenia rynku w odniesieniu do ubiegającego się o zezwolenie przedsiębiorstwa.

Komisja ocenia, że rzeczzone hiszpańskie i katalońskie przepisy stanowią nieuzasadnione ograniczenia swobody przedsiębiorczości w rozumieniu art. 43 traktatu WE z następujących względów:

(1) wymóg uzyskania zezwolenia handlowego — oprócz zezwolenia miejskiego -, wydawanego zgodnie z określonymi kryteriami, związanymi nie tylko z przepisami w sprawie zagospodarowania przestrzennego i środowiska, lecz również z potencjalnymi skutkami gospodarczymi nowo tworzonych określonych rodzajów wielkopowierzchniowych obiektów handlowych dla struktury konkurencji na rynku dystrybucji oraz ze sprawdzeniem istnienia „potrzeby rynkowej” bardzo utrudnia tworzenie określonych wielkopowierzchniowych obiektów handlowych.

(2) omawiane przepisy krajowe powodują dyskryminację, ponieważ faworyzują tworzenie centrów handlowych mniejszych rozmiarów (odpowiadających tradycyjnej katalońskiej strukturze dystrybucji detalicznej, czyli handlowi lokalnemu) w stosunku do wielkich centrów handlowych (odpowiadających skali dystrybucji detalicznej stosowanej przez przedsiębiorstwa pochodzące z innych państw członkowskich).

Komisja ocenia, że przepisy te nie znajdują uzasadnienia ze względów określonych w art. 46 traktatu WE (porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne), na które skądinąd władze krajowe się nie powoływały.